

»Ljubi Jezušček, midva sva revna, kakor Ti. Prav tako spiva v hlevu, kakor Ti. Toda Ti si bogat in znaš delati čudeže. Naredi tako, da ne bova več lačna, da bova dobila novo, toplo oblekco, da naju mačeha ne bo več pretepala, da se bova v šoli kmalu naučila nemško in potem še to, da bova kmalu prišla k svoji mamici. Usliši naju, ljubi Jezušček! Amen.«

Nato sta se odpravila, da bi odšla iz cerkve. Toda — ojoj! Vrata so bila zaklenjena! Lenca je pričela jokati. Ožbej pa jo je potolažil.

»Kmalu se bo zdanilo, Lenca. Pojdiva nazaj k jasecam, pa bova tam prenočila.« In sta šla. Vlegla sta se na kamenite stopnice in od utrujenosti kmalu zaspala. Skozi veliko odprto okno je sijala nanju tiha, ledena mesečina...

Ko je cerkovnik zjutraj prišel v cerkev, je našel na stopnicah trupelci dveh otrok, tesno privitih skupaj. Ožbeja in Lenco je Gospa Sveta povabila iz doline trpljenja k sebi. Pri svoji mamici bosta našla srečo, ljubezen in najlepše veselje...

Vinko Bitenc:

Svetonočna bajka.

Lepi vili Mesečini
se je nasmehljalo lice,
ko prepregla po dolini
svoje svetle je tančice.

„Nad gozdove se razlijte,
žarki vi lesketajoči,
noč ljubezni razglasite
mestu, vasi, slednji koči!“

Zvezdice so zamigljale:
„Divno bomo me svetile,
lučke vse nocoj prižgale,
sveto noč ljudem znanile.“

V gozdu je obstala srna,
zajčke je povpraševala:
„Le odkod ta noč srebrna
k nam nocoj je priskakljala?“

Zajčki so se začudili
in takole so dejali:
„Pravkar smo se povrnili,
pa bi sami radi znali.“

Pesem se je oglasila,
mehka pesem iz višave:
„Mati dete je rodila
svetu znak — miru in sprave...“